

danske Blade. Det ærede Medlem Hr. P. Munch talte om denne eneste Meningstilkendegivelse, der forelaa med Hensyn til det danske Afrustningsforslag, og som var fremkaldt paa den Maade, jeg tidligere har nævnt, og sagde, at den var „velvillig overfor Princippet“ i det danske Forslag. Saaledes lød det ærede Medlems Ord: Den var velvillig overfor Princippet i det danske Forslag. Ja, overfor Princippet i det danske Forslag, hvis virkelige Karakter paa det Tidspunkt overhovedet ikke var gaaet op for Folk, og allermindst da for dem, der sad og klappede deres Bifald til de Udtalelser, der lød i Genève. Den virkelige Karakter af dette Forslag gik jo først lidt efter lidt op for Folk, alt efter som særlig det Interview, den højtærede Forsvarsminister fremsatte overfor „Times“, gik over i den store europæiske Presse. Det var, tror jeg, omkring den 5.—6. September, den højtærede Forsvarsminister havde dette Interview med „Times“, og kort Tid efter begyndte Sagen i stigende Grad at tildrage sig Opmærksomheden i den store internationale Presse. Det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at der var en velvillig Holdning overfor Princippet i det danske Forslag, og det var egentlig det eneste, der forelaa. Jeg maa sige, at dette efter mit Skøn med et mildt Udtryk er en lovlig formel Betragtning af en Sag, der har en saa realpolitisk Karakter som det Afrustningsforslag, der her er fremsat fra den høje Regerings Side. Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at det var den eneste Tilkendegivelse, der overhovedet forelaa — i øvrigt havde Forslaget slet ikke været Genstand for Drøftelse —, forstaar jeg jo meget godt, at det ærede Medlem glemte Tilslutningen fra Panama, som det ærede Medlem Hr. Moltesen i Gaar derfor maatte minde om. Det ærede Medlem Hr. Moltesen nævnte en Udtalelse af 4de Folkeforbundsmødes Præsident, Cubaneren de la Torriente, en privat Udtalelse, der kunde suppleres med mangfoldige andre, ikke mindst fra de sydamerikanske Staters Side. Det var jo ikke uinteressant fra sin Plads i Salen at iagttage de Augursmil, der gled hen over forskellige af de sydamerikanske delegeredes Ansigter, da Panama stod op for at understrege, at det, man nu var i Færd med at gøre i Danmark, var jo ikke saadant noget nyt, det var i Virkeligheden realiseret i Panama for en Snes Aar siden. Naturligvis glemte han at tilføje, hvad vi, der kender den moderne Historie, jo ved, at det skete under de nordamerikanske Kanoners Tryk. Men det var altsaa symbolsk, at det just

skulde blive Panama, der fandt Anledning til at lovprise den heureuse nouvelle — lykkelige Nyhed —, der her naaede Folkeforbundet, og jeg tror, det fra det Øjeblik i stigende Grad gik op for mange delegerede dernede, hvad det danske Afrustningsforslag i Virkeligheden betød. Men om denne Analogi med Panama just er smigrende for os, der endnu med nogen Stolthed føler, at Danmark er en af Europas ældste suveræne Stater, at det er Europas ældste Kongerige, derom vil formentlig Medlemmer af den højtærede Regering være af en anden Opfattelse end vi, der unægtelig her staar paa et mere gammel-dags Standpunkt. Men denne Begivenhed, der altsaa ikke var andet og mere end det, jeg her har tilladt mig at karakterisere den som, sloges, som det ærede Medlem Hr. Moltesen meget rigtigt bemærkede, i de hjemlige Blade og da særlig i „Social-Demokraten“ op til en meget stor Begivenhed og gennem gentagne Interviews med den højtærede Socialminister og den højtærede Statsminister til noget næsten enstaaende, som om Alverdens Opmærksomhed havde været koncentreret i Genève om de højtærede Ministre Mac Donald, Stauning og Borgbjerg. Saaledes maatte det se ud for mindre kyndige danske Læsere, og saa var det virkelige Forhold paa det Tidspunkt jo dette, at de store Blade i Genève, ja, overhovedet de store udenlandske Blade i deres Referat af den højtærede Statsministers Tale kun gengav det Afsnit, som omhandlede Tilslutningen til den tvungne Voldgifts Princip, og overhovedet ikke havde et eneste Ord i deres Beretninger om dette indre danske „incident“, som man paa det Tidspunkt overhovedet ikke havde faaet Fært af og ikke forstod. Det var det virkelige Forhold. Og det ærede Medlem Hr. Moltesen mindede om disse Interviews i Regeringsbladet, mindede om, at der fandtes et Interview med Dr. P. Munch, der overhovedet ikke var blevet interviewet, at der fandtes et Interview med den danske Minister i Bern, Minister Oldenburg, der følte sig meget brøstholden over dette Interview, der tildigtedes ham, i hvilken Anledning han fandt sig foranlediget til at redegøre overfor det høje Udenrigsministerium for, hvorledes hans virkelige Forhold var i denne Sag. Det ærede Medlem Hr. P. Munch talte om, at han ikke forstod, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel havde sigtet til, naar han talte om den Modstand, oven i Købet stærke Modstand, der fra forskellige Kredse gjorde sig gældende overfor